

Szám.

mekek
s Zsófi
5 frt.,

apilap-

s ada-
ccsi.

gyermek-
a »Kís
okat, a
(már-
minden
o meleg
k. Ezen
ebédet
6 krba

kedves
ultatok

F. b.

Z.

ledvén,
az elő-
jár, szí-
b meg-
e fenn-

0 kr.
0 kr.
0 kr.

ildésére
haszná-
Buda-
m-épü-

tala.

am épület.
en.

NAGY HANGVERSENY. (Lásd a 219. lapon.)

XXXVI. kötet, 14. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1889. április 7-én

AZ ÓDON HÁZ GYERMEKEI.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

FIUK nem így gondolkoztak, hanem az ebédnél csak azt emlegették, hogy Marczinak ott a kastélyban bizonyosan jobb ebédje van.

— Az ebéd bizonyosan jobb, mondá Piroška. De ki tudja, nem szeretne-é Marczii itt velünk vigan ebédelni?

Jani és Dani nevettek, Lenczi a válát vonogatta. Aztán ebéd után megint elszéledtek, s hívták Piroškát is, de a leánykának nem volt ma kedve sétálgatni.

És jó is volt hogy el nem ment, mert még nem későn délután egyszerre csak oda toppan eléje Marczii, még pedig olyan izgatott, haragos képpel, hogy már megszüről ki lehetett találni: valami nagy baja van.

— Nini, Marczii! Nem is hittem, hogy mindjárt még ma haza jössz látogatába! szólt Piroška.

— Nem is jöttem volna... de beszélni akarok apácskával.

— Csak nincs talán valami baj?

— Nincs... azaz nem tudom...

— No, már akkor bizonyosan történt valami.

— Persze, hogy történt! Olyan keményen összekaptunk Józsiival, hogy bizony majd megvertem.

— Jaj! Már is!

— Már is! Hát tehetek én róla? Nem az én hibám... én legalább azt hiszem, hogy jól tettem... de hát mégis meg akarom kérdezni apánktól.

— Most alszik... és az orvos azt mondta, hogy ne zavarjuk, ne mondjunk

neki semmit, ami fölizgatja... ha nem épen okvetlenül szükséges, inkább ne mondjad neki.

— No, hiszen okvetlenül épen nem szükséges, már úgy is megtettem és más-kor is megkérdezhetem, jól tettem-é?

— De hát mi történt?

— Nem épen valami nagy dolog... az a Léczfalvy kapitány botlott megint az utamba. Igazán nem bánám, ha már odább állna innen a mi tájunkról. Tudod, úgy volt az, hogy a mint oda értem a kastélyba, hát Bokrosék meg mindjárt utra keltek. Elkisértük őket a vasuti állomásra, ott szépen elbucszunkt és haza kocsiztunk. Józsi nem volt olyan durczás mint gondoltam, és ebédig meg ebéd alatt szépen eltervezgettük, hogy és miképen fogjuk a napot beosztani, mikor lesz a tanulás, mikor fogunk sétálni, játszani. Ebéd után én a Józsi könyveit nézegettem össze, ő pedig elkészült valahová. Amint megindultam, hogy megkeressem, hát ott találom a tornáczon, még pedig nem egyedül, hanem Léczfalvy kapitánnyal és ennek még valami jó barátjával és Lenczivel.

— Lenczi is ott volt?

— Ott az! Pedig egészen úgy látszott, mintha nem igen szívesen járt volna ott. Nem értem én már egy csöppet sem ennek a Lenczinek a dolgát. Fogadni mertem volna, hogy félt a kapitánytól; mindig olyan ijedten néz reá és mindig csak azt mondja, amit ez a kapitány kíván; még a fehérre is rámondja, hogy fekete. Ugy kullogott utána, mint az eb, melyet megvert gazdája.

— De hát aztán mi történt? Mért kellett Józsiival össze pörölnöd?

— Mindjárt rákerülök. Mikor oda értem hozzájuk, Józsi épen nagyon nyá-jaskodott és mint afféle kis gazda, büszkén mondogatta, hogy majd ő maga körülvezeti a kapitányt és barátját az egész kastélyban, hadd lássák, mi minden szép van benne. A kapitány és barátja meg azt mondogatták, hogy őket nagyon érdekli az ilyen szép régi kastély. Ugy láttam, hogy a vitéz kapitánynak nem volt kedvére, mikor én is odajöttem. Magam sem örültem. Már én nem tehetek róla, de nekem ez a kapitány nem tetszik. Eleinte arra gondoltam, hogy ott hagyom őket és visszatérek a szobába. De aztán mégis csak jobbnak véltem, hogy nem hagyom Józsit magára az idegenekkel. No, aztán megindultunk és bejártuk ez egész kastélyt, minden szobát, folyosót, még a konyhát és cselédszobákat is. Már azt hittem, még a pinczére és padlásra is rákerül a sor.

— Ugyancsak kíváncsi az a kapitány!

— Az a! Csodálatosan kíváncsi. Még azt is megnézte, merre van a kis hátsó lépcső. Mikor már az udvart, istállót, kocsiszint, cselédlakást is megnézték, végre megelégték és elbucsuztak. Józsi nagy darabon elkísérte őket és mikor vissza tért, azt mondta, hogy meghívta őket vacsorára.

— No lám! Hogy tudja mindjárt az urat játszani! Pedig olyan együgyűnek gondoltuk.

— Én most is annak tartom. Épen ezzel a meghívással bizonyította. Ki tudja, végre is miféle ember ez a kapitány és barátja? Azt tudom, hogy Lenczít ő

vitte a hinárba, mindenféle tilos dologba. Egy ideig bizony magamat is majd bele rántott. De én idején észre vettem és nem fogom megengedni, hogy ezt a jámbor Józsit valami bajba keverjék.

— Azt jól teszed. Most reád van bízva.

— Épen ezt gondoltam én is. Ezért tehát azt mondtam Józsinak, hogy abból a vendégeskedésből semmi sem lesz, a kapitánynak és barátjának nem szabad eljönni vacsorára, mert nekünk nincs jogunk vendéget hívni és vacsorákat adogatni, míg a szülei oda vannak. Ezen aztán keményen össze kaptunk. Józsi nem akart tágitani s azt hajtogatta, hogy effélében ő nem tartozik nekem engedelmeskedni. De én sem tágitottam és azt mondtam, hogy rögtön táviratot küldök az atyja után. Erre mégis megszeppent. Szörnyen mérges volt ugyan, de aztán megírta a kapitánynak a levelet, melyet én mondtam a tollába. Megírtam vele, hogy ne jöjjenek, mert a míg a szülei nincsenek itthon, nem szabad idegent fogadnia. Magam küldtem el a levelet, Józsi pedig aztán nagy mérgesen bezárkózott a szobájába és azt mondta, hogy ki sem jön estig. Én pedig ide siettem, hogy megkérdézzem apácskától, jól tettem-e?

— Én azt hiszem, jól tetted. De e miatt ne költsük fel álmából szegény apácskát.

— Nem bánom... majd elmondom neki máskor. Most már megyek vissza.

— Megállj csak! Benézek apácskához... ha alszik, elkísérlek egy darabon, addig is beszélgethetünk.

— Lábujj hegyen lopózott be a harmadik szobába s épen úgy jött vissza. Az apa csöndeskén aludt, most tehát Piroska kísétálhatott egy kicsit. Kedélyesen beszélgetve haladtak végig a kis erdőcskén, egészen odáig, a honnan már látni lehetett a vörösvári kastélyt.

— No most már én haza fordulok, szólt Piroska. Apa eddig talán már föl is ébredt és kell neki valami... aztán meg vacsoráról is illik gondoskodnom.

Elváltak, és Piroska, hogy hamarább haza érjen, nem a kissé kanyargós uton ment, hanem torony irányában árkon-bokron keresztül. Jól ismerte a járást; tudta, hol lehet a szakadékon, azután meg a kis patakon könnyen keresztül jutni. De azt ugyan nem hitte, hogy ezen a csöndes, elhagyott tájon találkozhatik valakivel. Pedig a mint a szakadékhoz ért, találkozott.

Eleinte nem is tudta, kivel. A mint egy sűrű bokor mellett elhaladt, valami halk, fájdalmas hangot hallott, de oly halk hangot, hogy szinte azt hitte, csalódik. Mégis megállt és figyelt. Pár pillanat mulva ismét hallotta, most már tisztábban. Mintha valaki kinosan nyöszörgött volna.

— Ki van itt? kiáltá Piroska hangosan.

Nem felelt senki. De mintha valami mozgás nesze hallatszott volna a bokor mögül. Mi tagadás benne: Piroska egy kicsikét félt is, mert eszébe jutott, hogy a minap ezen a tájon találkozott azzal a gyanus képű idegen emberrel. De aztán legyőzte a félelmét. Hiszen tisztán hallotta a sóhajást, jajgatást, ott tehát baja van valakinek, a ki talán segítségre szorul.

Szivtelenség volna, ha oda nem menne segíteni.

Ment is rögtön s amint a bokrot megkerülte, egy nőt pillantott meg, ki ott hevert a földön s arcát kezeivel fődte el. Ez a kopott, sáros-ruhás alak ismerősnek látszott Piroska előtt s hogy a nő kissé fölemelkedett s leeresztette a kezeit, mindjárt ráismert. Ugyanaz a nő volt ez, a kivel a minap találkozott, a ki apa után tudakozódott, el is ment vele a házukig, de aztán mégsem ment be. Most még halaványabb volt mint akkor, és hosszú véres vágás is látszott a bal orcáján, szinte meg lehetett borzadni tőle. Meredten, közönyösen bámult Piroskára, ki viszont jószívű szánakozással, szeliden tekintett rá és részvétellel mondá:

— Valami baja van? Ugy-e rosszul van? Talán elesett és nagyon megütötte magát?

Az idegen nő nem felelt.

— Mondja hát, segíthetek valamivel? Vagy talán hívok embereket, a kik jobban tudnak segíteni...

Erre a nő hirtelen kinyujtotta a kezét és megfogta Piroskának a ruháját, aztán halkán mondá:

— Nem... nem! Ne hívjon ide senkit!

Ezt Piroska nem értette. Mért nem akarja ez a szegény asszony, hogy segítségére jöjjön valaki? Hiszen látni rajta, mennyire beteg, alig tud szólni. Már esteledik és éjjelre csak nem maradhat itt az erdőben ily beteg! A jó leányka tehát gyöngéden mondá:

— De lássa, valamit mégis kellene tenni... hiszen világos, hogy nagyon ro-

szul val
ütötte n
közel va
kendőm

A
intett, d
ruháját.

igéri?

Azt igér
és vizes

A

percz m

sza tért,
vizes

mellyel

san letö

beteg n

hűtögett

forró

Ugy láts

ez kissé

szegény

mert fel

ját is k

a homlo

jószívűen
itt a me

—
olyan bo

—
kisértete

—
akartam

—
zony tal

szul van. Az arcza csupa vér... meg-
ütötte magát, ugy-e? Eresszen csak, itt
közel van a patak, majd beáztatom a zseb-
kendőmet és lemosom a vért az arczáról.

A beteg asszony erre bele egyezőleg
intett, de még nem eresztette el a Piroska
ruháját.

— Nem fog ide hívni senkit? Meg-
igéri?

— Ha nem akarja, hát nem teszem.
Azt ígérhetem. Csak a patakhoz megyek
és vizes kendőt hozok.

A nő elbocsátotta, s Piroska pár
percz mulva visz-
sza tért, kezében a
vizes kendővel,
mellyel jóságos-
san letörölgette a
beteg nő képét s
hűtögette annak
forró homlokát.
Ugy látszott, hogy
ez kissé felüdíté a
szegény beteget,
mert felült s ha-
ját is kisimította
a homlokáról.

— No, ugy-e jót tett? szölt Piroska
jósziivüen. Bizonyosan elesett, talán épen
itt a meredek szakadéknál.

— Igen... ott... oh, de mikor
olyan borzasztó volt, amit láttam!

— Mit látott? Talán csak nem a
kisértetet?

— Nem tudom, ki volt... de meg
akartam tudni, mit ásott el...

— Elásott valamit? No akkor bi-
zony talán mégis a mi kisértetünk volt,

ám bár azt tartják róla, hogy nappal nem
szokott járkálni.

— Oh, nem is... de hogy! Meg akar-
tam tudni, mit művel; de amint itt a sza-
kadékon keresztül kapaszkodtam... oh!...
olyan gyöngye vagyok... elestem és, ugy
hiszem, el is ájultam, mert mikor ismét
fölnyitottam a szememet, már egészen
sötét volt, csak a csillagok ragyogtak fent
az égen... Azt hittem, meghalok... nem
is bánám én már!

— Ugyan no, mit beszél! De hisz ez
borzasztó! Hát ez még tegnap történt?

És azóta fekszik
itt?

— Tegnap volt?
Nem tudom...
mindegy... már
véggép elhagyott
az erőm.

— De hátha
én megsegíteném?
Próbáljon csak fel-
állni, majd reám
támaszkodik, az-
tán szépen lassan
megyünk. Kissé

messze vagyunk ugyan a házunktól, de
én tudom a legrövidebb utat.

— Te jó gyermek vagy... csupa
jóság, épen mint az atyád... De ne gon-
dolj velem, jó nekem itt... És ne szólj
ma senkinek rólam... majd holnap, nem
bánom, küldhetsz ide embereket, a kik
segítsenek. De te magad ne jöjj, kedves
leányom... Tudom, most is megijedtél,
hogy egy ilyen elhagyott szerencsétlent
találtál itt, én pedig nem akarlak megszo-
morítani. Multkorj megcsókoltál, jó gyer-

BŐZSIKE. (Lásd a 216. lapon.)

mek... Isten áldjon meg érette. Azóta nem voltam olyan boldogtalan; úgy éreztem, mintha az Egek Ura is meg tudna még nekem bocsátani!

*

Ezen az estén Jani sehogy sem volt otthon megelégedve a dolgokkal. Először is a sok kőszalásból nagyon éhesen tért haza s a vacsorára várni kellett, mert Piroska oda maradt valahol. Azután hírért hallotta, hogy Marczy itthon járt, nagyon izgatott volt, de csak Piroska tudja talán, miért. Azután Lenczi sem jött haza, pedig már későre járt az idő; beszélni sem volt kivel, mert a kis Dani úgy elfáradt a rablókeresésbe, hogy vacsora nélkül feküdt le. Aztán végre megjött Piroska, de oly sajtóságon nyugtalan, izgatott volt, a kérdésekre pedig kitérőleg felelt, hogy Dani meg nem foghatta, mi lelte az ő kedves Pirikéjét.

Igy hát egy csöppet sem lehetett csodálni, hogy Jani semmiképp sem volt megelégedve a dolgokkal.

Kettecskén vacsoráltak Piroskával, s kétszer-háromszor is megpróbálta Jani, hogy szokása szerint eltréfalgasson, de hiába. Piroskának más valahol járt az esze, még arról is megfélekezett, hogy kínálgassa. Janit az ételből, mint máskor szokta. Sőt ellenkezőleg, bizony szinte ugy látszott, mintha nem szeretné, hogy Janinak olyan jó étvágya van és mintha sajnálná, hogy kinálás nélkül is ugyancsak hozzá lát. Pedig hiszen volt elég a tában, Danika és Lenczi ugyanis elmaradtak a vacsoráról.

Mondom, Jani sehogysem volt megelégedve s mindjárt vacsora után össze

is szedte a sátorfáját és ment a szobájába lefeküdni. De mert rossz kedve volt, olyan lármát csapott, hogy Dani, aki már aludni kezdett, fölébredt és dörmögve mondá:

— Ejnye, de nagy lármával jársz! Azt hittem, legalább vagy tiz rabló tört be és felfogatja a házat.

— Ugyan ne fecsegj, te oktondi! Már ugyan mit keresne a rabló ilyen szegény házban?

— Jól van no, hát nem úgy zörögtél mint a rabló, hanem mint valami zörgő szellem.

— Azt meg nem tudod, hogyan zörög, mert soha sem láttad.

— Te sem láttad.

— Ha akarom, meglátom.

— Szeretném tudni, hogy?

— Hát csak oda kell mennem az erdőcskébe az ócska vadász lakhoz, most bizonyosan találkoznom veled.

— No persze! Jól tudod magad is, hogy az csak mese.

— Ha mese, hát mese. De azért te mégsem mernél most oda menni.

— Nem is mondom. De te sem mernél.

— De igenis mernék.

— Csak hetvenkedel. Ugy is tudom, hogy nem teszed meg.

— No, most már csak azért is megteszem. Elmegyek a vadász lakhoz.

— Azt könnyen mondhatod, hogy ott voltál. Senki sem bizonyíthatja, ha megállsz mindjárt itt a kapu előtt.

— De igen is bizonyíthatom, hogy ott voltam. Minap ott hagytuk a labdaverőinket a vadász lakban. No hát elhozom. Akkor elhiszed, hogy ott voltam?

— Már akkor el. De máskép bizony nem.

Ez már nagyon fontos volt Janira nézve. Azt nem engedhette meg, hogy ez a kis Danika kételkedni merjen az ő batorságában. Most már akarja nem akarja, el kell sétálni oda az erdőcskébe a vadászlakhoz.

Még nem volt épen nagyon késő este, alig mult tiz óra. De az is igaz, hogy még ilyen nem nagyon későn is most először lépett ki a ház kapuján. És amint ott volt kint s körülötte minden felé a mélységes éjjeli csend, akaratlanul megállt és olyasmit érzett, mintha jobb szeretne nem menni. Szokatlanul furcsa volt az neki, hogy egy maga járkáljon messze kint éjnek idején... hátha az a kísértet utoljára sem mese? Csak ne igérte volna, hogy elhozza a labdaverőket. Most már hiába minden habozás. Vagy menni kell, vagy vissza térni a szobába és megvallani a kis Danika előtt, hogy neki volt igaza.

— Már pedig nem lesz igaza. Csak azért is megmutatom, hogy nem félek. Elhozom azokat a labdaverőket.

S amint egyszer elszánta magát, ment is habozás nélkül. Az utat jól tudta, de még fényes holdvilág is volt, jól láthatott. A legrövidebb utat választotta s amig a sík mezőn ment, nem is gondolt semmi különösre; de amint az erdőbe ért, mégis csak borzadozott. Mert hát furcsa az erdő olyan holdvilágos éjjelen. Sötét is, nem is. Itt-ott fényes fehér vonalak, foltok nyulnak végig és mozognak, változnak is, amint a hold sugara a széltől mozgó lombok közt keresztül tör; itt egy fatuskó hol fényben bukkan elő, hol meg eltűnik

a sötétben, mintha ugrándoznék valaki; amott nesztelen végig fut valami a tisztáson, pedig talán nem is egyéb, csak egy hajladozó ágnak az árnyéka. Aztán fönt a fák közt is meg-mozdul valami, hol egy bagoly, hol egy mókus, suhog, kaparász, huhog; lent a száraz avarban egy-egy fölriasztott gyikocska ugrik fel és zörög. Mind nagyon egyszerű és közönséges dolog ez; aki ismeri, az megszokta, oda sem hederit neki. Csakhogy Jani nem szokta meg, nem is igen jutott mindjárt eszébe, hogy ez vagy az mit jelent. A feje tele volt mindenféle fura gondolatokkal kísértetekről, rablók-ról, fenevadakról s akárhányszor össze rezzent és bánta nagyon, hogy ilyen hiábavaló kalandra vállalkozott. De csak ment előre.

És mivel valósággal nem volt semmi veszedelem, hát persze minden baj nélkül el is jutott az ódon vadászlakhoz. A küszöb alatt egy kis lyukban tartogatták a maguk külön kulcsát, mely kinyitotta az ajtót. De most a kulcs nem volt ott.

— Bizonyosan itt jártak Pirike, vagy Danika és nyitva felejtették az ajtót, gondoló.

De biz az nem volt úgy. A kulcs nem volt a zárban s hiába nyomogatta a kilincset, az ajtó nem nyílt ki.

— Ejnye már no! Nincs más hátra, mint hátul azon a törött ablakon bemászni.

A házikó hátsó része felé került, de még alig fordult be az első sarkon, az éjjeli csöndben tisztán hallotta, hogy ott elől az ajtó kilincse nyikorog, épen mint mikor ő próbálta kinyitni.

Meglepetve, meghökkenve állt meg és hallgatózott. A nyikorgás újra hallat-

szott... semmi kétség sem lehetett, hogy valaki jár ott. Aztán könnyü, alig-alig hallható léptek közeledtek épen arra, ahol Jani állt.

(Folytatása következik.)

BÖZSIKE.

(Képpel a 218. lapokon.)

ALIG HOGY megtanult járni
A csöppecske Bözsike:
Már is ugy szeret ugrálni
Mint a vidám gödölye!

A zsinórt eléje tartjuk:

»Hopp no, hopp, te kis hamis!
S lába alól elkapkodjuk
Négyszer, ötször, hatszor is.

A lengő zsinóron könnyen
Mint madárka átrepül —
S addig lebeg, ugrál, szökken
Mig ereje, kedve csökken,
S fáradtan ölünkbe dül.

AZ ELSŐ LEVÉL.

— Beszélyke képpel. —

AGYON ritka vendég nyitott be az András gazda szegényes házacskájába: a postás legény. Régen nem járt ott, mert András gazda bizony teljes életében sem sok levelet kapott. De még annál is ritkább esemény történt most, mert az a levél, melyet a postás legény most hozott, még csak nem is András gazdának szólt, hanem Buzás Misikének.

Fel is ugrott Misike és ámult rettenően nagyot, mikor a postás legény belé-

pett és nevét kiejtve, tudatta, hogy levele érkezett.

Ilyen csoda még nem esett Misikével. Még soha sem kapott levelet. Az igaz,

A KIS GYÜMÖLCSÁRUS. (Lásd a 222. lapon.)

hogy még ő sem irt soha senkinek, ámbár tudott írni. Kinek is irt volna, mikor nincs senkije, csak kis öcsikéje, a beteges Ferkó, az pedig itt van vele és mindkettőjüket,

szegény árvákat tartja a jó András bácsi, a ki csak távoli rokonuk ugyan, de szereti őket, s mert neki magának nincsenek gyermekei, hát fiai gyanánt tartja őket. Az igaz, hogy valami nagyon pompásan nem tarthatja, mert maga is igen szegény ember és Misike többet járt mezitláb mint csizmában. De azt a keveset, amit adhat, a jó András gazda szeretettel adja, kivált mert látja, hogy szeretettel fizeti a két szegény árva, főképp Misike, a nagyobbik, a ki már jobban meg tudja érteni a dolgot.

De épen mert ilyen szegény árvák voltak, azért ámult Misike oly nagyot, hogy ugyan ki gondolhatott ő reá, hogy levelet irt neki! Mohón kapott a levél után: csakhogy nem kaphatta a kezébe.

— Nem addig van a, szólt a postás legény. Előbb fizess tíz krajczárt. A ki a levelet föladta, elfelejtett bélyeget ragasztani reá. Most hát birság is jár, egy tizeskével kell kiváltanod.

— De nekem nincs egy krajczárom sem! felelé Misike busan.

— Az baj! Akkor nem kaphatod meg a leveledet.

— Oh! Hát mit csinál vele?

— Vissza viszem a póstamester urnak. Majd ha lesz pénzed, kiválthatod. De nagyon sokáig nem tartogatjuk ám.

Majd ha lesz! Könnyü ezt mondani. Csakhogy Misikének talán még soha sem volt egy tizeskéje és épenséggel nem tudta, hogy lesz-e egyhamar. András bácsitól pedig csak nem kérhet, mikor annak magának is alig telik még a szükségesre is. Erre a levélre talán azt fogja mondani, hogy bizonyosan valami haszontalanság van benne, nem érdemes kiváltani.

A postáslegény pedig nem alkudozott és nem is várt sokáig, hanem sarkon fordult és odább ment. Misike búsan tért vissza a padkára, hol a kis Ferkót átölelte és sohajtozva mondá:

— Oh, mégis csak szomorú, hogy olyan nagyon szegények vagyunk! Még csak a levelemet sem kaphatom meg.

A kis Ferkó sajnálta, bár őt a levél nem igen érdekelte. De a két testvér őszintén szerette egymást s Ferkó is szeretett volna most gazdag lenni.

— Tudod, Misi, ha nekem sok, nagyon sok pénzem volna, legalább is két tizeske, akkor az egyiket mindjárt oda adnám.

— Meghiszem Ferkó, de hát neked sincs, nekem sincs.

Ezen aztán elbuslakodtak kedvökre, emlegetve egymásnak sok ismerős pajtásukat, kiknek jobb dolguk van ám.

Még javában buslakodtak, mikor haza jött András gazda, ki nehéz munkával

kereste a mindennapi kenyeret magának és felfogadott árváinak. De ezuttal nem egyedül jött. Egy öreges, módosnak látszó gazda jött vele, aki nyájasan intett a két fiú felé. András gazda pedig oly sajátságosan nézett Misikére, mintha félig busulna, félig örülne. Meg is szólalt mindjárt ilyképen:

— Misi fiam, hát te nem is mondtad meg nekem a nagy ujságot, hogy milyen szerencse ért téged?

Misi nagyot bámult. Hogy őt szerencse érte? Ha csak álmában nem — másképp nem tud róla semmit. Meg is mondta.

— Nem tudod? Hát nem kaptad meg a levelet? Azt mondja Varga uram, hogy még tegnapelőtt a postára adta, mert azt akarta, hogy legyen idő meg gondolni a dolgot.

— Itt járt a postás legény, de a levelet nem kaphattam meg.

Elmondta miért s Varga uram nagyot ütött a homlokára.

— Ejnye, biz igaz a! Elfelejtettem bélyeget tenni rá. No se baj, most hát szóval elintézzük. Gondolom, hamar elvégezzük. Mondja meg neki, miről van szó.

Misike ugyancsak kíváncsi volt. András gazda pedig így szólt:

— Arról van szó, Misi fiam, hogy olyan szerencse ért téged, a milyenről nem is álmodtál. No, nem mondom, hogy engem nem busít egy kicsit, mert tudod, hogy én szerettelek, mint az édes fiamat.. és a kis Ferkó is busulni fog talán egy kicsit. De hát neked mégis nagy szerencse. Mert ez a jó Varga uram magához akar téged fogadni, és jólétben, bőségesen föl-

nevelni, mivelhogy neki nincs fia. Ott aztán nem leszel olyan szegény fiu.

Misi egészen elképedve bámult a két öregre. Szinte nem is akarta elhinni, amit hallott. András gazda pedig még így szólt:

— Egészen tőled függ, én rád bízom, magad válassz: itt akarsz-e maradni, vagy elmenni. Én mindig a javadat kívánom.

Még mindig bámult Misike s a fejében tarka gondolatok kergetőztek. Milyen nagyszerű lesz, ha a gazdag Varga uramnál lesz... ő maga is gazdag lesz! Nem fog akkor mezitláb járni, nem jön akkor hiába levele! De aztán Ferkóra esett a tekintete és a jó András gazdára, ki eddig oly szeretettel bánt vele. S hirtelen elszántan mondá:

— Ha szabad választanom, akkor... itt maradok. Nem hagyom el testvéremet, jó András bácsimat, kik engem szeretnek. Jobb velők lennem szegénynek.

András gazdának köny tolult a szemébe, de Varga uram is meghatottan simogatta meg Misikét.

— Igaz volt, csakugyan jó fiu vagy. No, legyen úgy, amint kívánod. Majd holnap megint kapsz tőlem levelet.

Másnap csakugyan jött levél s ezt már nem kellett külön kiváltani. Azt írta benne Varga uram, hogy csak próba volt az tegnap, s miután meggyőződött, hogy Misike érdemes rá, hát ezentul bőségesen segíteni fogja, hogy jóra való ember váljék belőle.

A derék, gazdag Varga uram ezt meg is tette. Bőkezűen juttatott segílyt a szegény házikóba, úgy hogy nem csak Misike, hanem testvére és a jó András

gazda is azontul könnyebben és jobban élhettek, egy-egy tizeskéjük mindig volt a zsebökben és Misike soha nem bánta meg, hogy a szeretet szavára inkább hallgatott, mint az önzésére.

NAGY HANGVERSENY.

Ü (Képpel a czimlapon.)
TÖGATEM a billentyűt,
Játszogatom Clementit —
Hát egyszerre nagy robajjal
A mi Laczikánk benyit.

Kicsi játék-hegedűjét
(Jézuska ajándoka)
Kerek álla alá kapja
S szól: »segítlek Ilonka!«

Jaj, te gyerek!.. Hisz nyekereg
Kezedben a hegedű!
Hallgatni a cinczogsód
Nagyon, nagyon keserű!

A fülem, szemem káprázik,
A hangjegynek lába kél...
Nem is hallom, nem is értem,
A zongorám mit beszél.

Ó hagyd abba, ó ne nyaggasd —
Kérlek, drága öcsikém!
Nehéz zene-leczkémmeel így
El nem készülhetek én!

TALÁLÓS MESE.

A jávorkai régi hidon áll egy kőszent: a szent Ferencz kőszobra. Ez a kőszent arról nevezetes, hogy a hányszor meghallja a déli harangszót, mindannyiszor lekapja fejről a sipkáját.

KÉT NYÁJACSKA.

— Elmondja *Tamás bácsi.* —

Mikor én még olyan kis diák voltam, szerettem a nagymama mellett kint üldögelni a ház előtt, az árnyas tornácson. Tavaszkor, nyáron ott olvasgatott, kötögetett s ha szépen kértem, mesélgetett nekem, vagy ezt is, azt is magyarázta. Néha pedig szép mesében magyarázott.

Egy napon, hogy ott üldögeltünk, figyelmesen nézegetett fel az égre. Ha ő oda nézett, hát én is oda néztem, ámbár nem igen tudtam, mi van ott nézni való. Szép napfényes idő volt s a kék égbolton csak egy helyen fehérlett egy kis felhő, mely csupa apró foltocskákból állott.

— Nagymama, azt a kis felhőt nézed?

— Azt. Szerettem, hogy látom. Az bárányfelhő.

— Bárányfelhő? Hát ott fent az égbolton bárányok járnak?

san ne
nem lá
az ily

egész
retnén

legelés

jök, la
káink
zöld,
zseli.

nincs
bégetr
rokon

zöld f

Ami
legén
tanak
és leg
kodna
össze,
az eg
felhő
ugy h
sem h
tanak
testvé
dot, h

mond

nak,
viz le
a föld
ázik,
káink
mégis

mind

— No, már azt oly nagyon bizonyosan nem tudom, mert kissé messze van, nem látok jól odáig. De az bizonyos, hogy az ilyen felhő báránypelhő.

— Csakugyan hasonlít is... mintha egész nyáj báránypelhő legelészne ott. Szeretném tudni, mit csinálnak.

— Hiszen láthatod, hogy szépen legelészve haladnak lassan odább.

— De mit legelnek? Van ott fű?

— Már azt nem hiszem. Az ő mezejük, látod, gyönyörű kék, a mi báránypelhőnké pedig zöld... persze csak addig zöld, míg a forró nap fakóra nem perzseli. Akkor aztán a mi báránypelhőnknek nincs mit legelészniök és panaszkodva bégetnek föl a kék mezőn legelésző boldog rokonaikhoz.

— Oh! Es azok megsajnálják.

— De meg ám! Meg is segítik.

— Hogyan segíthetnek? Ha nincs zöld füvecskékük, mit adhatnak?

— Annyi, mintha füvecskét adnának. Amint ott legelésznek és pásztoruk, Szél legény, ide-oda terelgeti őket, le-lepillantanak és látják, hogy itt kiszáradt a mező és legelő. Ossze dugják a fejüket és tanakodnak, mindig többen-többen gyűlnek össze, úgy hogy végre már nem is látni az egyes felhő-báránypelhőket, egész sötét felhővé torlódnak és makacsul megállnak, úgy hogy a kemény Szél legény sipolása sem használ, nem mennek odább, hanem tanakodnak, miként segíthetnének földi testvéreiken. S mivel nem tudnak rá módot, hát nagyon busulnak.

— No lám, hogy nem segíthetnek! mondám.

— Várj csak! Mivel nagyon busulnak, hát utoljára sirva fakadnak, csupa víz lesz az egész ég és a víz aztán lezuhog a földre mint jótékony eső. A mező megázik, a fű újra kizöldül és a mi báránypelhőnknek újra van jó legelőjük. És így mégis segítettek.

Azóta, ha látom a báránypelhőket, mindig várom, mikor összegyülekeznek,

hogy jó esőcskét küldjenek a mi báránypelhőnknek. És rendszeren nem is kell sokáig várni.

SZARVORRÚ MADARAK.

(Három képpel.)

IGAZÁN szeretem, hogy ezek a fura szárnyasok nem itt a mi erdőségeinkben röpködnek. Mert egyik-másik kis fiu vagy leányka akár meg is ijedhetne tőlök, amit nem is csodálnék, mert valóban nem mindennapi madarak. Némelyiknek olyan csodálatos a csőre, hogy szinte hihetetlen. De biz az mégis olyan, s aki látni akarja, láthatja bőven a forró éghajlat alatt levő erdőkben.

A természettudósok sokat vizsgálták e furcsa madarakat és a »buceros« görög nevet adták nekik. Van többféle fajta, de mind atyafiságban van egymással, ámbár szembetűnő különbség is van köztök.

A legszerényebb csőr-éke van a sisakos bucerosnak, ámbár ezé is már

ugyancsak feltűnő. Akkora csontos kidudorodás van a fején, mintha sisakot boriítottak volna reá, ellenben a nyaka egészen csupasz. Ez a fajta Malakka szigetén él.

(Keressétek meg a térképen.) Hatalmasabb csőre és a csőrén még hatalmas csontdiszitése van a baltás bucerosnak, mely

Guineában van otthon. Ennek a csőrére mintha csontbaltá volna oda ragasztva, élével fölfelé. A nyaka pedig kurta, durva szőrrel van benőve. De leghatalmasabb legény a harmadik, a szarvorru buceros,

mely az indiai sziget-tengeren tanyáz. Ennek óriási, görbe csőre fölött valóságos

nagy szaru meredez, épen mint a négylábu hatalmas rhinocerosnak, s ezért a tudósok el is nevezték buceros rhinocerosnak.

A milyen csodálatos a külsejük, épen olyan sajtáságos a hangjuk. A ki először hallja, okvetlenül megszeppen, mert azt hiszi, valami veszedelmes fenevad bömböl. E madarak hangja ugyanis épenséggel nem hasonlít a többi madarak hangjához, hanem valóságos bömbölés, mely megszire elhallatszik az erdőben.

De ha nem szépek és nem is kedves hanguk, azért mégsem veszedelmes ragadozó madarak. Sőt inkább még hasznosak, mert hatalmas csőrükkel agyonvágják a veszedelmes kigyókat, gyíkféléket, melyeknek husán szeretnek lakmározni.

Szeretik a gyümölsféléket is és legtöbbször a gyümölcs fákon láthatni őket. Itt a majmokkal kell viaskodniuk, mert a majmok is a gyümölsöt szeretik és ha a szárnyas vendégek oda jönnek csemegézni, mindjárt kitör a háboru. A csata rendesen a szarvorru madarak győzelmével végződik, mert hatalmas csőrükkel veszedelmesen tudnak vagdalkozni s mihamar megfutamtják a nem nagyon vitéz majom sereget.

A KIS GYÜMÖLCSÁRUS LEÁNY.

(Képpel a 216—217. lapokon.)

AZ ABLAKRÓL sováran nézett le két csinosan öltözött uri gyermek az utczára. Szemközt a kapu alatt egy kis gyümölsárus leányka ült, teli kosár szép almával.

— Mennyi alma! Milyen jó volna! sohajtá Emmike.

— De milyen! szólt épen ugy sohajtva Imrike.

— És annak a leánynak milyen jó dolga van. Ott van előtte a teli kosár, válogathat.

— Bizony jobb dolga is van neki, mint nekünk. Mi csak akkor ehetünk, ha kapunk, és soha sem kapunk annyit, a mennyit akarunk.

— Igazad van. Jobban is szeretnék én az ő helyén lenni.

Épen ekkor lépett be a mama. Nem tudom, hallotta-e a beszédet, de megkérdezte, mit néznek oly nagyon? Meg is mondták.

— Én is láttam azt a leánykát ott, szólt a mama. Egész nap ott ül, de úgy lát-szik, nem valami jó vásárt csap, mert még most is tele a kosara. No, ha kimegyünk sétálni, veszünk tőle.

— Jaj de jó lesz! Kiválasztjuk a legszebbeket.

Örült Emmike és Imrike s alig várták, hogy már induljanak. Végre kísértak és megálltak a kis gyümölcsáros leány előtt. Ez mindjárt látta, hogy vásárolni akarnak és nagy készséggel kínálta a portékáját.

— Tessék, tessék! Nagyon szép alma.

— Azt látom, szólt a mama. De aztán jó-e?

— Oh, nagyon jó!

— Igazán? Sokat kóstoltál belőle?

A gyümölcsáros leányka megzavarodott és nem felelt. Emmike és Imrike pedig nevettek.

— Bizonyosan nagyon sokat evett meg belőle, hát röstelli.

De már erre szinte hevesen pattant ki a leányka.

— Nagyon sokat? Nem kóstoltam én meg egyet sem!

Emmike és Imrike hitetlenül néztek rá.

— Egyet sem? No persze! Mikor itt van előtted az egész kosár.

— Csakhogy nem az én számomra van. El kell adnom s ami kis pénzt beszédek, azon veszünk otthon kenyeret. Nekünk szegényeknek kenyér kell, a cseme-gét csak másoknak áruljuk, s ha itt van

is az egész kosár, nem szabad hozzá nyulnom.

Ezt már mégis megértették Emmike és Imrike, a mama pedig mosolyogva kérde:

— No's Emmikém, jobb szeretnél itt lenni a teli kosár mellett?

Most Emmike pirult el, de még Imrike is. Szótlanul sétáltak odább, zsebökben egy pár szép almával. S mikor később otthon jóízűen megették, még akkor is elgondolkoztak egy kicsit.

— Tudod, Imrike, szólt Emmi, én ezentul soha sem fogom pusztá látszatra megirigyelni a más dolgát, mert megeshetnék, hogy amit nagyon megóhajtok, ugyancsak keserves volna, ha el is érném.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXVI. kötet 10-dik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

Szigetvár
Imádság
Gusztáv
Egres
Teve
Viz
Ár
R

Helyesen fejtették meg: Sztankovits Annika, Gállik testvérek, Böhm Annuska, Jolánka és Erzsike, Takách Zoltán, ifj. Konopy Kálmán, Schlichter Emma és Misi, Altmann Gyula, Szász Gabriella, Reichl Irén, Ferencz Sándor és László, Bartholomeidesz Zoltán, Vitéz Aladár és Pista, Stern Károly, Krausz Imre, Lászlófalvy E. Margit és Árpád, Uferbach Gizella, Bartány Anna és Ilona, Posztóczky Margit, Höfer Sarolta, Finitzer Gizella, Szilágyi Ágota, Herzfeld Elza, Vidovszky Feri, br. Fekete Edith, Ilona és Aladár, Feischl Irma és Jenő, Messer Rudolf, Steiner Boriska, Hirsch Serena, Margit és Luiza, Stern Ella és Ilonka, Unger Ferencz és Lajos, Trebitsch Kálmán és Zoltán, Murárik Bercei, Schmidt Alexandra és Gusztáv, Ehrenfeld Giza, Bozó Magda, Reich Mátyás, Pünkösti Lajoska, Szöllősy János és Gábor, Somssich Eszter, Grott testvérek, Divéky Adorján, Manhold Jenő, Urszinyi Katinka és Józsika (hiányosan),

Schönfeld Viktor, Majnik Margit, Némethy ? Sárika, Dratsay Margit, Riszdorfer Erzs, Draskóczy Mariska és Béla, Hertzka Ágnes és Róbert, Lukács József, Maller Margit és Imre, Mayer Hedvig, Katzburg Aladár és Gusztáv, Hoffmann Anna, Hugó és Frigyes, Brüll Elli, Sibelka Melania, Kirchmayer testvérek, Bittó Margit, Mauthner Zoltán és Nándor, Joanovits Georgina, Tibor és Pista, Jászfy Blanca, Havas Miklós, Bloch Róbert, Pfeiffer Gyuliska, Hertzka testvérek, Ullmann Károly és József, Hazai Emil, Laszgallner Elza és Nóra, Halász Mór, Taláts Alice, Michaelis Aranka.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Pfeiffer Gyula. Abból a mondatból még számos változat maradt ki; pedig az ilyesmit teljesen ki kell meríteni. Hol a terem, verem, mese, rege, senki, semmi, aga, agg, ma, sánta, stb. stb? Annyit szívesen elismerek, hogy a közlötték helyesen vannak összeállítva. — Bartholomeidesz Zoltán. A másodikat, mint igazán mulatságos játékot, közlöm. — Szász Gabriella. Sikerült. ha csak lehet, kiadom. — Binéth Berta. Az ép oly kedves, mint takaros levélnek megörültem. — Szűcs Mari. Érzelmeket csak becsülhetem. Ez óráig azonban jelzett küldeményed nem jutott kezemhez. — Bezerédj Marianne. Kedves soraid örömmre szolgáltak. — Augustin Lujza. Keserű, panasz helyett inkább figyelmesen olvasnád a »Kis Lap« szerkesztői rovatát; abból megértenéd, hogy minden beérkező levélre egyszerre válaszolni nem lehet. Azért áll ott a sor végén, hogy: »több levélről a jövő számban.« S ha nem csalódom: a jelen való számban csakugyan kaptál is üzenetet. — Laszgallner testvérek. Az aranyos madárkák helyett, melyek ott röpködnek soraid élén, szívesebben veszem, ha nem látom tépett szélét a ti leveleteknek. Nem a ciztraságban van az érdem, hanem a takarosságban. — Borosnyai Jánoska. Öt éves gyermeknek még egyáltalán nem láttam irását, pedig már innen-onnan husz éve, hogy a »Kis Lap«-ot szerkeszttem. Te első szerzed meg nekem ezt a csodálkozással vegyes örömet s ennél fogva csak annál melegebben dicsérhetem irásodat, amely hét éves fiúnak is becsületére válna. A kicsike Oszkárt ölelem. Ha a bátyja nyomdokait követi, tőle is nem sokára várhatok levelet. Panaszodat átadtam a kiadó-hivatalnak. Magától értetődik, hogy szívesen látlak a »Kis Lap« zászlaja előtt. — Pintér József. A te irásod, aki csak hat éves vagy, oly határozott s szép vonásokat mutat, hogy szintén a legnagyobb elismerésre méltó. Csak egy aggodalmam van: hogy vonásaid szilárdsága egy segítő kéztől származik; mert úgy sejttem, hogy te csak vékonya vetted a betűt, árnyék híjával. — Schwartz Olga. A rejtvényed jó, de minden magyarázat nélkül küldted be. Ezen a mulasztáson segítve, küldjed be még egyszer. Beteg állapotod iránt nagy részvételt vagyok. Javulásodról, melyet reményelek és kívánok, időnkint tudósíts. Pista maga olvas már? — Rieszdorfer Erzsike. Türelmet tanulj, kis lányom. Abból, amit Augustin Lujzának üzenek, érthetsz te is. Mivel a beküldött rejtvények nagy részét mocskos és rongyos papírosra írtad, nem használhatom. A 3. számút, mint legtitisztább iratot, közöltem volna, de az meg nem szabatos, mert a külső kör neve a 3. tételnél E helyett O-t mutat, s ez az egy hiba természetesen szüli a többi is. Ha — amit reményelek — másodizben is beküldöd: vess egyszerű betűt. Ezek nagyon kacskaringósak s megzavarják a szemet. Ügyesség s buzgalom azonban mindenképen dicséretet érdemel. — Brunner Aran. (Igy! És nem is Aranka? — mert úgy sejttem ez a neved.) Ha már a nevedet sem írod le érthetően, nem kívánhatom, hogy a feladványodat világosan szerkesszed meg. Azaz kívánom biz' én, de néha siker nélkül. A te rejtvényed kusza és érthetetlen. Majd jövő alkalommal gondosabban dolgozod ki, ugye bár? — Trombitás Erzsike és Irénke. Ragozott szó nem kerülhet bele az ilyen föladványba. A második bizonyára sikerülni fog. Várom. — Schönwald Albert. Meg fog jelenni. — Zeyk Ella. A gyűjteményt köszönettel vettem s átszolgáltattam. A rejtvényedet besoroztam. — Mokry Feri. A mondott alkalomra s a szoros családi körben érdemelt hatással járt. — Pintér Rózsi. Felgyógyulásod hírét örvendő tudomásul veszem.

Jótekonyság.

A tél ridegsége megszűnván, az ujabban befolyó könyöradományokat a »Bölcsőde« című felebaráti intézetnek juttatom, melyben szegény napszámos szülék gyermekei részesülnek ápolásban és tanításban.

F. b.

Pintér Rózsi 2 frt., Schwartz Simon 1 frt 75 kr., Illyés Erzsike és Zoltán s Ballagi Tibor krajczáronkint gyűjtött összegül 1 frt 50 kr., Bezerédj Marianne 1 frt.

Ez adományok a »Nemzet« című napilapban vannak kimutatva.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.

Forgó bácsi.